

15 mai 2024

Puccini la Ateneul Român

Text de Costin Popa

A fost omagiat la centenarul trecerii în neființă, ca parte a manifestărilor naționale organizate sub patronajul Ambasadei Republicii Italiene în România, cu concursul Institutului Italian de Cultură din București, Artexim și Ministerului Culturii. După recenta premieră cu „Tosca” la Opera Națională Română clujeană și spectacolul „Turandot” la Opera Națională Română din Timișoara, la Ateneu a avut loc al treilea eveniment din cele zece programate a se desfășura sub auspiciile programului Puccini 100 Romania, în afara titlurilor lirice urmând concerte, cursuri de măiestrie, simpozioane, ce vor fi distribuite pe parcursul anului în Capitală și alte cinci municipii, fapt subliniat în scurtul cuvânt de salut rostit de ambasadorul Italiei, ES dl Alfredo Maria Durante Mangoni.

Prezentatorul Marius Constantinescu și ES dl Alfredo Maria Durante Mangoni

Așadar, la mijloc de mai, Gala Puccini s-a recunoscut rapid drept o gală a excelenței grație capetelor de afiș, soprana Cellia Costea, tenorul Florin Guzgă, Corul de cameră Preludiu – Voicu Enăchescu, Camerata Regală dirijată de italianul Tito Ceccherini.

Cellia Costea

Cellia Costea a impresionat de la primele fraze ale ariei „Un bel dì vedremo” („M-me Butterfly”) prin avalanșele de sunete fermecătoare, fastuos colorate și rotund înfățișate pe toată întinderea ambitusului, prin expunerea armonicilor ce au rezonat luxos sub cupola Ateneului în nuanțe configurând intențiile discursului melodic al compozitorului. Publicul ar fi fost dispus să asculte acuta finală de forță, Si bemol, chiar dacă ar fi fost prelungită la infinit. În marele duet de dragoste „Viene la sera” din același opus, artista i-a dăruit proaspătului soț Pinkerton (tenorul Florin Guzgă) avalanșe de sunete ce au depășit convenția pucciniană pentru o gheishă de 15 ani. Partenerul a răspuns întrucâtva rigid clocotului de iubire.

Florin Guzgă și Cellia Costea

În partea secundă, Cellia Costea, Tosca somptuoasă vocal, a adus expresii adecvate replicilor lui Cavaradossi în primul lor duet din operă, în timp ce Florin Guzgă a derulat fraze ample, frumos arcuite, incitante. Un final duios a sedus. Pentru celebra arie „Vissi d'arte”, soprana a dăruit rugii fierbinți un final *diminuendo – crescendo* de mare implicare psihologică și trăire. A fost, poate, unul dintre momentele de vârf ale serii.

Cellia Costea și Florin Guzgă

Dar a urmat și aria „Sola, perduta, abbandonata” din „Manon Lescaut” cu Cellia Costea în aceeași formă de excepție, alternând sunetele ample cu cele dulci, în contraste surprinzătoare și desăvârșind un dramatism cutremurător, zguduitor, copleșitor, sprijinit pe notele registrului central și înalt al vocii, fără apăsări ale notelor grave.

Florin Guzgă a început partea sa de concert cu aria lui Pinkerton „Addio, fiorito asil”, secvență de amintire cu vocalizări în înmuieri de sunet către ultimele măsuri și un final *piangendo*. Tenorul a cântat în partea a doua „E lucevan le stelle”, rămas-bun al pictorului Cavaradossi, poetic și resemnat, cu filaje expresive și avânt pasional. A încheiat seara cu „Nessun dorma”, aria lui Calaf din „Turandot”, impregnată de lirism, fără mare impetuozitate, poate și din cauza expansiunii excesive a

orchestrei, precum în aria tenorului din „M-me Butterfly”. Dominatoare peste asemenea sonorități care s-au mai întâlnit pe parcursul serii a fost însă soprana.

Florin Guzgă

Gala Puccini a cuprins și câteva pagini simfonice și vocal-simfonice, bine susținute în general de bagheta lui Tito Ceccherini, ca și părțile solistice. „Preludiul simfonic în La major pentru orchestră”, cea de-a doua creație istorică pucciniană a deschis seara și a făcut recognoscibile stilul și armoniile compozitorului, așa cum s-au regăsit mai târziu în orchestrațiile marilor sale opusuri lirice. Camerata Regală s-a recomandat prin omogenitate, cu cordari în dezvoltări energice, cu suflători precis îngemănați cu aceleași pachete de violine, spre un final extatic. Cu concursul Corului de cameră Preludiu – Voicu Enăchescu, un remarcabil ansamblu pregătit de excelentul dirijor Andrei Stănculescu, s-au mai cântat „Kyrie” și un fragment al „Agnus Dei” din „Messa di Gloria”, prima lucrare a lui Giacomo Puccini. Întâia secvență, un *Larghetto*, a revelat sonori corale moi, pline de asceză, cu care glasurile sopranelor se ridicau la ceruri. *Andantino* din „Agnus Dei” a avut o lectură liniștită, patinată ca rugă înălțătoare cu corul în prim plan.

„Corul mut” din „M-me Butterfly” a fost o altă performanță de sunet a ansamblului coral dar, tempii dirijorului Ceccherini au fost suficienți de alerți cât să răpească paginii atmosfera introspectivă a unei așteptări febrile, emoționante, înduioșătoare a eroinei principale.

Dominat de pasiune ardentă, „Intermezzo”-ul orchestral din opera „Manon Lescaut” a făcut să se uite unele nesiguranțe ale primelor măsuri.

Gala Puccini de la Ateneul Român, o reușită a programării unor pagini de esență veristă, într-o atmosferă care a generat mare succes de public.

Florin Guzgă, Celia Costea, dirijorii Andrei Stănculescu și Tito Ceccherini.